

Otokar Březina

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

Převzato z: Březina O., *Básnické spisy*, Československý spisovatel, Praha 1975,
s. 53–83 (s přihlédnutím ke starším vydáním).

Ples věčných svítání do soumraků mých zpíval,
 v nach růží západních se třásl rosou jitřní.
 Den času nového mé slunce rudě stmíval,
 však šerem duše mé lil tajnou záři vnitřní.
 Most bledých paprsků má píseň zdvihla v pýše
 nad hlubin zrcadla, kam obraz hvězd jsi protkal;
 mé touhy, kající, šly po něm v rodné výše
 a mrtvých předků sen mé snění na něm potkal.
 Včel rojem před bouří když myšlenka má vřela
 a ticha věčný hlas v ní těžkým echem zmíral,
 když radost života mi dveře uzavřela
 a pokyn bolesti je dálkám otevíral,
 své stíny žhavý den na cestu noci metal
 a z květů jabloní mi ledem dýchal v sněhu:
 ze zrní vteřin mých sad jiných vůní zkvétal
 a šelest rákosí mi pěl o druhém břehu.
 V hod věčných vzkříšení tvůj kvas jsem toužil pítí,
 však žhavých účinků jsem neznal zrání tvého;
 teď mdlý a opojen v své krvi slyším hřmítí
 let vichrů z vinic tvých, žár léta tajemného.
 U zdrojů nafty tvé, jež zapáleny chvějí
 se dechem staletí a svítí věčným zořím,
 jsem lampu doléval; však plnou číši její
 jsem převrhl na sebe a v plamenech teď hořím.

RANNÍ MODLITBA

Stan černý smrti, jež rozpíná duše na cestě své, aby odpočinula,
 jsem svinul dle rozkazu tvého a obrácen k východu světla
 řekl jsem myšlenkám, klečícím na růžových kobercích jitra:

Modlete se!

Ó Nejvyšší!

Tvůj úsměv mystický zatřásl zemí šlehnutím úrodné mdloby,
 nedočkavé hlasy všech vůní zmateně vyvalily se z nížin,
 žíznivé klasy prohnuly se s bolestnou rozkoší pod sesutím světla
 a zdravé vtáhnutí dechu radostně rozesmálo žijící formy. –
 Ale zraky milenců snu se zatměly bázní, vyhýbavé a kleslé
 pod jiskřivým pohledem dne, v němž svítí divoká žádost nezrozeného.
 Jako hněvivý zrak dozorce davů a sil přelétl krajiny země,
 zachvěl se před ním život, zabourily dílny všech krví.

Oblaky s drápy ohnivými vyhnal z vod

(schoulené v moři zářící hnízda),

vpadl do stáda opilých vůní a hlas jejich zakřikl hněvem bílého žáru,
ve varu světél rozkypěl barvy, žhavé je nastříkal v duše
a palčivým popelem okamžiků posypal hlavy litujících.

Hodinami zazvonil všem duším počátek žně, ó Majiteli rolí a stád!

Všichni viditelní i neviditelní služebníci vyšli na souvratě tvé,
ale rachot tvých vozů, naplněných úrodou,

zahřmí jen do snění básníků.

Tvá bude úroda na polích lásky a v zahradách,

kde jaro omdlelo vůní,

úroda chudých, zmořená suchem v den setí

a deštěm v den metání klasů,

úroda těch, kteří pohledy síly určují hranice majetku svého,

úroda bolesti, s květy, jež hoří všemi barvami duší

a jako příliš vytažené lampy, jež kouří dusnými vůněmi smrti.

Úroda setby, jež čeká pod sněhem času na dobu staletých tání,

a královská úroda zrní nezasetého.

I já, jeden z nejhudších, vycházím poslušen na hlas tvého zvonu

na zděděnou líchu mých mrtvých, kde klekání ztichlá mi hlaholí

z hučení větrů,

a oněmlé hlasy z šepotu stvolů mne sílí povzdechem dávna.

Ó Věčný! Až zárem se rozpuká země, dej, až sednouti mohu

do tvých stínů!

Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína

šumného budoucí září!

Až prací zrudnou mi tváře, nech je zlíbatí pohledy mrtvých,

a pot mého čela ať ovívají éterné ruce těch, kteří mne milovali!

Dej požehnání mým zrakům, když utkví na bujném obilí šťastných,

a pevnost pohledu mému, když uzří mystické znamení smrti

na květech zahrad a duší!

Hlasu mému dej hudbu lahodnou žencům jak zvonění o polednách

a písni mé stříbrné kadence potoků uprostřed polí v čas žízně!

Dej, aby mé kroky vzbudily z umdlení radostné čekání bratří,

a na můj pozdrav aby vlídně odpověděli pospíchající!

Dej, ať v hněvivých pohledech nepřátel dovedu uctítí záření

tajemství tvého

a chvílím, které proti mně vyšlou, až řeknu s úsměvem: Dělníci moji!

A nezasloužím-li, aby má křídla se vznášela silou mého zraku,

až litost má vznáší se silou, po níž teskní má slabost!

Dej duši mé odvahu mlčení, když jsi promluvil znameními,

a zahradám mým dosti růží, když nastane doba navíti věnců!
 Učiň, ať pravda má podobna jest knize modlitební,
 aby každý v ní našel modlitbu svou, i zavržený a umírající!
 A odrazí-li se věčné slunce v mém slově, ať v radostnou extasi
 zardívá bratry
 a květy jejich touhy ať obrací k věčnému ohnisku zrání!
 Dej, ať v paprscích úsměvu mého pel z polí mých padá
 na sousední líchy,
 a dech bolesti mé ať sráží se v krystaly léků těm, kteří hledáním
 onemocněli!
 Ticho mé samoty naplní šuměním křídel sbratřených duší,
 a okamžiky radosti mé ať vonným deštěm se nad loži beze snů třesou
 jako zpívání harfy k útěše zarmouceného.
 Dej, aby mé myšlenky byly jak větry jarní, jež přinášejí rytmus
 budoucím písním,
 a jako vichřice, které nutí k návratu chodce před cestami smrti!
 A umírajíce ať podobny jsou těm květům
 (symbolům setby z jiného světa),
 které, když vadnou úpalem denním, ještě jahodami voní.
 Unaven prací a láskou a bolestí zlomen ať usednu v kvetoucí meze
 a zbytek dne ať strávím pohroužen, němý, ve věčnou hudbu
 tvých světél.

Až večer se nakloní k zemi a zakřiknuté vůně se vrátí,
 i já půjdu, pracovník osamělý, k příbytkům kouře stoupajícího.
 Pod tvým stromem usednu, jenž všemi prostory korunu košatou
 zdvihá
 a v jehož černém, ledovém listí zvoní tichem hvězdy
 jak včely všech úlů;
 má hrdost, zamlklá za dne, k mojí písni se vrátí,
 políbením, jež nekonečnými činí paprsky zraků, na oči mne zlíbá,
 a těm, kteří poslechnou, s hlavou pyšně vzad skloněnou zpívati budu.
 Zpívati budu tvé dějiny, jež v duších mrtvých národů jásalý
 zářením dneška
 a v duších živých neznámým jazykem budoucna mluví.
 V epickém toku všech barev, v tisících tónů, bizarních rozkvětech
 hmoty,
 v prostoru smrtelných tiších, v nichž buší kladiva
 skrytých tvých dílen,
 kde formuješ budoucí slunce pod klenbami načernalými,
 až jiskrami z kovadlin tvých do závratných výší tříští se světy!
 V lyrismech tušení, v šílenstvích hrůzy, v sinavém třesení září,
 škálami vášní, v notách dle klíčů a předznamenání smrti.

I rozpustí se má slova jak sůl v žíravém dešti tvé vláhý
a krystalovati budou v sršení jisker a v praskotu neznámé síly.
Barvami neviditelného vidma mé obrazy se vzejdou hýřící slávou,
stíny jejich budou položeny oslňujícím zářením pozemských světél,
však jejich světla tvým stínem; a do tvých úběžných bodů
paprsky jejich perspektiv se v ohniska sletí.
I pozdvihne se sen můj s křídly zachycujícími reflexy věčného jitra
a jako gigantický fantom orla zem ponese v žhavých svých spárech,
na dvě strany rozhrne černé oblaky nocí a lehne k tvým nohám
a zrak své pýchy nastaví pokorně proklání pohledu tvého
v syčícím výtrysku krve osleplý září.

TYS NEŠLA

Příliš brzy jsem rozsvítil lampy a do váz natrhal kvítí
a vůněmi, jež v plamenech šlehají krví, své síně jsem nadech:
koberce prostřel jsem, naléval vína v nichž slunce minulá svítí,
jež před lety usínala v chudých mých vinohradech.
Tys nešla. Hodiny z dálky se smály, má jara v nich jasmíny kvetla
a dýchala na tvůj neznámý obraz ověčený liliemi;
čas vadl, růže mé chřadly, vína má hořkla, rudla má světla,
a sny, jež jsem ti naproti vyslal, se vrátily teskný a němy.
Tys nešla. Zaklínal jsem tě magií Vůle, jež prostorem sálá
proudy tajemných spojení a přenáší nejhlubší chvění.
Větrům jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti vzplála
v ohnivě keře a sugescí vůně vedla tvé snění.
S dušemi básníků jsem hovořil o tvé váhavé chůzi;
naděje má s umdleným úsměvem seděla na prahu dveří;
oněmly cesty, bázní se schoulily stromy a v soumraku hrůzy
šlépěje přátelských kroků jak černým sněhem se zaváty šerí.
Tys nešla. Kdo tě potkal a svedl z mých zahrad? Či leká
tě oblak, jenž zhaslými slunci se pozdvih a nad mým domem
se prostřel?
Či smrt, která zabíjí na křižovatkách mé hosty a čeká,
až sám se přiblížím k oknu, blízko na osudný dostřel?
Je pozdě již. Záclony zdvihám, okna svá bez bázně otvírám výším
a od hvězd zvoní mi píseň započatá před staletími;
neznámý hlas tvůj chladivým nárazem éteru slyším
z té písně věčné se trásti tóny přitlumenými.
V noci všech světů padá, kde polibků jásavá bouře se sráží,
jež rozžehná v křížení blesků nesčetné životy příští.

Věř, my se to líbáme tisíci retů, objetím tisíci paží
 ve věčnosti bolestné něhy, jež od věků do věků prýští!
 Ve vášnivém tepotu věčného Srdce, jež tisíci údery buší,
 v tušení, jež prochází hroby a svítí z budoucích zoří,
 v tajemství Zrání, jež v jedné duši slívá tisíce duší
 a pohledem letícím věky na tváři spřízněné hoří.

VTEŘINY

Dýcháním věčna rosíš mé květy, když nivy mé prahnou,
 jím lípy mé před okny chví se a větvemi zvoní mi sklem;
 z moří poslední noci mé noci jak oblaky táhnou
 tížené třesením zarudlých hvězd a odvěkým snem.
 Mé vteřiny tekou jak prosakující krůpěje teskného mžení
 dnem mým do zahrad mé smrti, kde zraje soumraků mystický plod;
 šelestí v duši mé jak raněných listů krvavé chvění,
 bodají zraky mé reflexem západu v hladinách neznámých vod.
 Pozdravy s druhého břehu, jež ke mně vichry tajemství svály!
 Sesutí budoucích cest, jež křísí v hlubinách zalkání ech!
 Údery tichem jak znamení v noci, když přítel umírá v dáli
 a jeho přízrak se plíží v sírově ozářených snech!
 Škytnutí nárazu, z něž prýští zvonění hudebních strojů
 nesené rytmy staletých hodin, duše minulých let,
 šuměním dávného smíchu, hořkostí ulehlých bojů,
 touhou, jež k zapadlým blankytům lásku mou obrací zpět!
 Kapky tékavých olejů, z nichž neznámá vůně se vzdýmá!
 Otravná dechnutí plynů, stlačených v jiskřící sníh!
 Mžiknutí blesku, v němž duše smutek zajetí vnímá
 a nervosně chví se před skanutím vlhkosti z klenutí žalářů svých!
 Jiskry vychladlé dřív, než mohly v mém krbu se vznítit
 a růžové teplo s lichočným výkřikem dechnouti v samotu mou,
 vteřiny příští, jež v šero mých nocí budete dráždivě svítit,
 v snění mém bolestně doutnat a za dne mi hasnouti tmou!
 A nejbodavější ze všech, vteřiny, kterých jsem neměl a čekal,
 a nejsladší ze všech, vteřiny, které mít budu a nebudu znát:
 vteřiny rozkoše, jichž jsem se v umdlené snivosti lekal,
 vteřiny hrůzy, jichž jsem se bolestí odvykl bát.

PROČ ODVRACÍŠ SE, Ó SLABÁ?

Znám chvíle úzkosti, když hladiny duše, zahoustlé zatížením,
dech větrů z pohorí Dálek mi svraští nervosním chvěním,
květ slunce v nich roztrháš v salvy bolestných jisker a žehů
a roztřeše obrazy zahrad, jež do hlubin vyrostly z břehů.
Když z kráterů Západů zdvihne se popel a v řěřavém plání
noc uhaslých hvězd a neznámých jiter mi do tváře vhání,
a v příšerném rytmu, jež skanduje předení umírajících rukou,
mých myšlenek ztrhané lety jak křídla krvavá tlukou
a v závrat' mne rozhoupávají nad vlny tvůrčího zmaru,
kam padají světy nenávisti a smutku a světél a tvarů,
dějiny vykrvácených rodů, mlčení zakřiknutých duší,
sny, které dřímou, sny, které září, a sny, které tuší,
a všechny, které se nerozsvítily! Hodiny věčné a teskné,
jež neudeřily! Dni, jichž ponuré svítání leskne
se v nocích nestvořených sluncí, až vlající, jednou,
jak svinuté prapory v rukou Nejvyššího se zvednou.
Proč odvracíš se, ó Slabá, když blížíš se k rodnému prahu?
Když z výparů dědičných lánů cítíš tajemnou vláhu,
jež pozdvihla z prachu tvé snění? A zrak tvůj, bázliv a schýlen,
proč svírá se v slzách před zardělým reflexem otcovských dílen?
Slyš hučení odvěkých moří pod blankytů ohnivou šíří!
Protéká splavem tisíců duší a vře a jiskří a víří
a šlehá! K pochodu tvému píseň! Od břehů věčna se slívá
a z jejího refrénu pozvání Nejvyššího ti zpívá!

LEGENDA TAJEMNÉ VINY

Jas hodin mých budoucích ozářil chvíli tu v snech
a všemi svícemi lustrů rozkvetl v dní mých slavnostní sály;
tam prýštěla hudba mých budoucích jar a ztajených něh,
rtů, které mne opojí, jiskřil tam smích a mámil tam dech,
a zraky, v nichž čeká mne mlčení rozkoše, s touhou tam plály.
Však marně jsem krácel, kde v závratných rytmech se trás
zpěv Žití. Stín Někoho, jenž za mnou šel, přede mnou splýval;
šel ze sálu do sálu, kam vkročil, žeh světelný has,
zrcadla temněla, touha se zachvěla a hudby vítězný hlas
jak sražen v nejnižší oktávy úzkosti němé se slíval.
Ó duše má, odkud On přišel? A kolik staletí snad
mých předků dušemi procházel, než došel až ke mně?

Na kolik svatebních stolů jak ubrus koberec rekvíí klad?
 Na kolik růžových úsměvů dechl svůj podzemní chlad?
 A v kolika lampách plamenem soli a líhu zesínal temně?

SLYŠÍM V DUŠI:

Když slunce zpívalo, tys na svůj nástroj nesáh,
 jen pod mým bodnutím krev tryskla tónů tvých;
 tvá ruka v křečích jen zahřměla na klávesách
 jak v noci úzkosti na dveře umdlených.
 Klam vonný polibků ti z jarních růží nevál,
 jen ptáků jižní tah a ironický let;
 když oblak úrodný nad krajinou se sléval,
 svou dlaň jsem nastavil a tvůj jsem přikryl květ.
 Před zrakem duše tvé jsem utkal závoj žití,
 svit záře tajemné jak rosa prýští v něm,
 když žízni prahl jsi, tvým snům jen dal jsem pítí,
 však jejich žádostí tvé rety spálil jsem.
 Když slunce zpívalo, tys na svůj nástroj nesáh,
 mé barvy rozložils jen prismem slzí svých;
 tvá ruka v křečích jen zahřměla na klávesách
 jak v noci úzkosti na dveře umdlených.
 A zpučný roj tvých včel, jenž z mého ulét úle,
 ze stromu dutého jsem kouřem vyhnal zpět;
 tvé dni jsem uvěznil a sugescí své vůle
 tvých písní zahořkl jsem mízu, dech a květ.

ŽALM KE CTI NEJVYŠŠÍHO JMÉNA

Tvé jméno jsem vzkřikl, když sen obrazy těžkými v duši mi leh
 jak teskná legenda chrámových oken v uhaslých modliteb dýmy.
 Výkřik můj zachvěl se z podsvětí duše, kde otců mých vlní se dech,
 a světla tisíce neznámých oltářů proletla soumraky mými.
 Zpívám: Ó Bezejmenný všech mrtvých i budoucích jmen,
 jenž carstvími duší staletí šel jsi, zamýšlený a němý,
 vzpřímen na hladinách moří, ve zracích nerozsvícený den
 a v pohybu ruky určení uzrávajících sluncí a zemí!
 Z království smrti, jimiž jsi prošel, tvůj obraz kráčí mi blíž,
 tmou zavřených očí mi svítí, svou nocí v duši mne pálí,

mé mrazení slávou ti hoří. V snění mé naděje sníš
a v srdci mém nesčíslnými echo tvé kroky odrážejí se z dálí.
Zřím tě, jak s úsměvem, jenž v zástupech bytostí
omdlením slasti se chví,
svou pochodeň zdviháš, z níž kape bolest v krupějích hořící smůly
do křečí tuhoucích těl! Ty, jehož stínem je tajemství
a jehož síla má jedinou bázeň: svou vlastní mystickou vůli!
Prameny zpívajících hlubin se prýští pod tíží tvých stop
a jako studnice nafty se nítí šlehnutím pohledu tvého!
Žíravá myšlenka tvá rozpouští světy! Jak vápenný hrob
stravuje mrtvé všech bojišť. V ní dříme nádhera nepoznaného.
Tvé jméno je probuzením všech hudeb, všech větrů, moří a tich,
všech písní, hlasů a smíchů, umdlení, bouří a štkání,
všech narození jediný výkřik, všech agoní jediný vzdych,
vířivé hučení míz, přelítí rozkoše v nervech a vzplání,
šum všech polibků, náraz všech krví do tisíců žil,
třesení všech hrůz a napjatých křídel všech směřující se tepot,
pochody davů, orchestr času s tóny zpívajících chvil
a jeho odraz, jenž od hranic světů se vrací jak stlumený šepot,
jímž mrtvé hovoří po staletích! Heslo mystických vět,
jež uspává duše v jediný sen a vzbouzí do nesčetných jiter,
z nocí, světél, vůní a jedů v nich křísí zázračný květ,
jenž dýchá vlněním slov a uvadá setměním niter!
Má duše se třese v páře tvého dechu, můj hlas
je přehlušen tvým mlčením, můj úsměv je zrakem tvým spálen,
a na cestách smrti kráčím ti vstříc, kde zářící jas,
jenž prýští z tvých kroků, nocí mou svítí, teskliv a vzdálen.

TAJEMSTVÍ BOLESTI

Tvůj vichr, z žhavých hor jenž prvních jiter táh,
mým rodem od věků hnal prachu zdvihlý sloup.
V dech dávných spáleníšť mne halil v myšlenkách
a mrtvých mlčení mi složil v duše hloub.
On určil dráhu mou, mých tužeb let a směr
a chvěním černých vln mi světlo nítí tmou.
V střed žhavých pavučin, jichž každý poloměr
je k hvězdám napjatý, uvěznil vůli mou.
Tajemství bolesti! Výkřiky soumraků!
Škubnutí Blížení po vláknech éterných!
Potkání ohnivá mystických oblaků,

jež svítí pohledům do dálek nádherných!
 Stem blesků slyšel jsem váš reflex v duši hrát,
 na křídlech úzkosti let smrti chvěl se v něm,
 zpěv žití budoucích, zor příštích vonný pád,
 šum lesů tajemství, jenž šeptá vesmírem.
 V tvých zářích zsinalých mi v tanci vůní vstal
 svět žhavý radosti na březích ztracených,
 kde lože růžová sen lásce uchystal
 s požárem svatebním ve zracích vznícených.
 A preludiemi tvých varhan slyšel jsem
 klam písně rozkoše, jak z hlubin žití vřel:
 Sen svůj jsem maloval na černém plátně tvém
 a na tvých kamenech jsem jeho barvy třel.
 Tak kráčím cestou let, tvých větrů jása smích,
 hořkostí ukrytou jím dýchá každý květ.
 Do dálek zanáší mi výkřik přátel mých
 a z mlhy odváte mi zdvihá druhý svět.
 Den před mým zrakem tlí a taví věci tvar
 a roste, příšerný, v dým nezrozených dob;
 a v horkém dechu tvém mé krve kypí var,
 smrtelně zadýchán do černé páry mdlob.
 Mé chvíle třesou se jak prachu smolný kmit
 kol struny vířící, jež tvojí písní lká.
 Na stavě neznámém mých zhaslých září svit
 tvá ruka v příští šat mé duše, černý, tká.
 Přes ohně západů, jak uhlí plamenné,
 jež v zracích odráží žár svatých šílenství,
 pochmurných myšlenek mých stádo zmatené
 tvým bičem žene Pán na pastvy tajemství.

VLADAŘI SNŮ

Bratří, jichž duše klekají vedle duše mé v svatyních Nepoznaného,
 jichž ruce dotýkají se mých, když sypeme zrní na uhlí
 společné kadidelnice,
 sblížení opojením společné modlitby, již přijali jsme dědictvím věků,
 zesláblí zádumčivým vlněním hudby, již chvěje se rytmicky vesmír!
 Vy, kteří se vracíte unaveni hrubými výdechy pozemských barev,
 přemožení vladaři snů, inspirovaných hvězdami
 neznámých konstelací,

vy, jimž krev vyhrnula se z pórů ve výších
strnulých odvěkým mrazem
a dýchání křečovitě se trhalo v ovzduší, jimž proletují světy!
Vy, kteří jste zsinali omámeni tajemstvím hlubin, kde hasne
pozemské světlo
v kouři plynů stoupajících z utajených plamenů věčného tlení,
a zavěsili žití na pavučinná vlákna myšlenky, v pýše snovaná v lano!
Poutníci, kteří jste navštívili svatá místa, zpustošená šílenstvím davu!
Milenci pološera, jichž zraky uvykly rozeznávatí formy v zatmění noci!
Vy, jimž zhořkl výpar krve, jenž sládně otrásanými vlnami vášní,
nemocní touhou po objetí duší, jemném jak slití paprsků
sbratřených barev!
Hymnus jste zapěli čistému Políbení!
Hymnus koupaný v reminiscencích kantát k oslavě Nanebevzetí,
ozářený oblak pršících tónů, jež rozplývají se jak sladkost
na rtech milujících,
sníh hvězdných krystalů vůní, padající v rozžhavené záření
bílých linií těla,
jež vítězné od věků pálí dědičným sněním i vaši zachmuřenou žádost.
Duše vaše v lítostech pohlcovaly narážení neviditelných barev
prodlouženého vidma,
trpěly ovíváním neznámého chvění a smutkem neslyšeného pláče
(iluse věci – řekli o vás – hořela chorobným klamem ve vaší duši,
když smutek nekonečna dýchal ve vašich odmítnutých
a zapřených rytmech).
Životem prošli jste od plamenů extasí, tepajících
jak nedočkávané třesení křídel,
až k omdlévání duše, když pruty bolesti, žhavé,
v páteři provlékají se míchou;
úzkostné tajemství, tušení Porozumění, zpracovalo vaše rysy
jak idea mistra přehnětenou formu. Leč vašich očí slzy nejpalčivější
uschly ve vaší duši, by nikdo jich neviděl chvíti se v řasách ó Hrdí!
Trpěli jste šílenstvím groteskních vidin,
mozek raněný úpalem krásy,
trpěli jste bolestí slova, zesláblého a znechuceného nánosem let,
osleplého jak zrcadla kovu ve vzduchu, do něhož dýchalo množství.
Ó Vítězi, jichž kořist je posměchem nepřátel a lítostí přátel!
Hynete samotou v ostrovech, o nichž vám zpívaly hvězdy a oceány!
Ponížení vracíte se v domov, k vápenným břehům,
jež houbovitě se drolí
nárazem věků, a kde nikdo nevěří vašim zvěstem,
syceným vůněmi jihu.

Bledost vašeho procitnutí jak znamení tajného hříchu vás zradí.
 Úsměvy druhů zhasnou před vašimi zraky, v nichž třese se
záření dalek!
 (Neboť milovaná je tvář, v níž krev prosvítá růžemi usmívání,
 ale hrozná, zjeví-li se z druhého žití nocím milenky v halucinacích.)
 Truchlí půjdete zahradami žertujícími s jarem, květy,
jichž vůně vám cizí,
 vaše setba tropických nádher vyrůstá bílá a mroucí
v severních sluncích,
 studené je dotknutí ženy, lhostejné setkání duší,
únava mlhami padá,
 a vaše pýcha, jež povrhla nasycením země,
zvrhne se výsměšně v touhu
 sáti vyschlou šťávu těch hroznů,
 které jste rozmačkali, bezděčně, ve svém královském snění.

PŘEDTUCHY

Dým předtuch se plazil mou duší ze sražených požárů svát.
 Odpověď němou na neznámá slova na rtech cítil jsem tát.
 Sinavým deštěm hasil má světla budoucích soumraků pád
 a s úzkostným pohledem se ke mně tulily barvy.
 Zdlouhavý rytmus věčného choru v duši mi výstražně sáh.
 A slitá echa tisíců kroků, jež zapadly v staletých tmách,
 jak odražená z klenutých chodeb mých budoucích drah
 vyšla mi naproti poselstvím tajemné jednoty snění.
 Šílená jasnost mi letěla smysly, druhého zraku sršící proud,
 jenž probíhá časem, krvavá zaříznutí mystických pout,
 nárazy vesel zakletých loďstev, jež z dalek slyšel jsem plout
 k přístavům zavřeným dosud pod blankyty nerozpjatými.
 I tušil jsem bolestnou souvislost věcí, staletých paprsků slet,
 jenž vyzařuje se z duší a v duše se odráží zpět
 snem příšerným otevřených očí, snem žízně, krve a let,
 jež určil jsi sníti do splnění odvěké kletby.
 I modlila se má úzkost a v její slova zněl signál Anděla žní,
 jenž v ložnici duší výkřikem agonie do snění zní
 zvoleným žencům, již odejít mají, a těm, kteří opodál sní,
 zpívá o těžké, nepřetržité práci na věčných nivách.

NĚMÉ SETKÁNÍ

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí spřízněné touhy:
hlas vonný očekáváním, jak modlitba zvonů, večer,
před velkými svátky.

Chladivé poprchávání tónů; jimiž okřívá píseň omdlelá tichem,
a naděje zesláblá nekonečnou chůzí v krajinách zářící mlhy.
Šumění nesmělých kroků, když láska jde dušemi v snění
a vzbouzí uvítání krve ilusí úsměvu žádostivého.

Jedenkrát oddech cizího žití zarděl mne blízkostí spřízněné touhy:
záclony lože se zachvěly, odhrnuty diskrétní rukou, a klesly.
Teskno. Zapadla minulá slunce, slzami zvětšují se hvězdy,
smuteční cypřiše čekají u cest. Nepoznány se míjejí duše,
každá svou rozžatou svítilnu při setkání cloní, nedůvěřivá,
jen dlouhé stíny vzpomínek táhnou se za nimi přes celý obzor.
Kam padnou, tam rostou mystické květy, vyzařující uhaslá světla,
a z jejich listů, rozemnutých, voní mi lítost němého setkání v smrti.

Ó MINULÁ, KDYŽ SMRTI VĚČNÝ PASÁT

Vzduch světlem hořel, v těžkou vůni ztlíval,
kov její písně v sladké stříbro tál,
a smutek dní, jenž v duši zrcadla se díval,
před jejím prahem okouzlený stál.
Ó Minulá! Když smrti věčný pasát
ze zátok stínů v modrá města táh,
v tvůj pokoj písněmi a dívčí vůní nasát
do oken leh a kvílel v mrákotách,
v plyn uhelný se v řasy záclon tiskl
a dechem padal duším do snění:
tvé písně žhavý proud jak výkřik světla vtryskl
v orchestr tajemného mlčení.
Zas hořel vzduch a v těžkou vůni ztlíval,
kov zvonů v tvrdých intonacích tál,
a smutek dní, když v duši zrcadla se díval,
u tvého prahu zádumčivý stál.

MÝTUS DUŠE

Krajinami, jež po staletí kvetly ve zrácích mých předků,
šla duše má vlnami nezrozeného snu, s očima zavřenýma a němá.

Za každým jejím krokem valila se černá povodeň noci,
jež vypíjela slunce, smývala barvy, zatápěla bohatství duší,
drtila poslední slova mých otců němým nárazem vln
a zalévala kořeny nynějších bolestí vláhou uhaslých světél.

Konečně jitro mi vzplálo ohnivým prosvítáním nalité krve
v oblacích mlh, jež kouřily se nad hřbitovy staletými.

Uhaslé barvy osleplých zraků okrály přede mnou vzkříšené dnem,
dávné požáry sluncí, tolikrát pohřbené v hrobech, mi vzplály,
dálky tolikrát svinuté smrtí rozložily přede mnou jiskřící obzor,
jásající ilusemi tvarů a staletými naskládaných vůní.

Otevřel jsem knihu obrazů mrtvého snění,

jež vypadla kovově těžká z vychladlých rukou na prsa mých předků
(dědictví nejstarších věků, dobyté vítězstvím prohýřené krve,
palimpsesty, kde vesmírem dneška prosvítá vesmír prvního slunce).

Oddech času jsem cítil, když jsem obracel její zavřené listy,
staleté kraje přede mnou táhly, pokryté zhaslými pohledy mrtvých,
jež svítily mi z nich tajemstvím nálad:

odkvetlé touhy v záhonech růží, dávné lásky ve stínech lesů,
extase barbarských modliteb zpívaných na ohnivá themata bouří.

Oněmlá slova vzkřikla mi na rtech, pohřbené bolesti v těle,
žízně tolikrát napojené smrtí v mé žízni

i žádost objetí, jež rudě doutná mi v krvi, vznícená z jisker
prvního procitnutí.

Hřmělo nade mnou z blesků, které šlehly ve vzduchu před staletími,
a hořké soli smutků, jimiž od věků tekl můj pramen,

v mé studni se rozpustily,

Z písčítých půd rostla má rýže, z řečiště staletých vod,
jež vypařené mlží mi den a teskní mi přívětivě žehnaní slunce.

Na stožáry lodí mých snů sedala píseň, pták mystický

umdlený letem,

jenž z krajů opadávajícího listí táhne pod blankyty věčného zraní.

Ale únava věků nalila tíži v můj pohyb, a v rytmech zesláblých kroků
slyšel jsem dunění noci, jež věčná padala za mnou.

Zhořkly mi vůně rozkvetlých dálek, jež dávaly mým otcům

zapomenouti.

Zraků jsem nenašel zavlhých láskou, z nichž svítil by mi
příbuzný život
a žářem ze setkání pohledů zanítil v hymnický požár mou duši
v zapomenutých stepích, kde marně ztlívají výdechy
odvěké vášně. –
Unaven zvykl jsem konečně zpívání noci a miluji západ.
Miluji západ, když zdvihá se na návrších strážnými signály ohňů
a za vířících hudeb slavného ticha ohlašuje vítězné vtrhnutí
Nepoznaného,
jež sněním poráží silné, ve mdlobách milenců tajemstvím života
zpívá,
jako soucitný dotek klade se na čela teskných
a nemocným počítá údery tepen.
At' rostou černé vegetace stínů z kořenů stromů, zalitých krví!
At' plazí se narudlou zemí, tenata černá mých kroků!
At' opínavým žízňivým býlím vysávají poslední mízu mých květů,
jichž barvy jsou osleplým odleskem cizích nádher!
At' rozklenou se nade mnou setmělé výše, kde dýchají tajemství smrti
jak spící netopýři zavěšení na zářivých skobách hvězd!
(Jsou unaveni lovem minulým i budoucím a oslepnou
přítokem Rána.)
A zastaví-li se duše má na dlouhé pouti mých otců staletími,
až v černém zrcadle zmaru uvidím tvář svou změněnou
formami nového žití,
pozdravem zulíbám stíny a píseň zazpívám živým
i poutníkům budoucím, kteří odváží se trhati kvítí v údolí smrti
a utrpením čísti v mystické Myšlence, jež zraje pro nás
rozkvětem tvarů
a od věků dumá o plemenu silném, jehož krev bude sršeti jiskry,
dmýchaná nejvyšší vůlí,
o vinařích, již zapálí síru v sudech, kde se zkazila staletá vína
sílicí slabé,
a naházejí před sebou ohně do nahustlých plynů, otrávených potem,
aby vyčistily dálky a vzkřísily vůně ve vzduchu,
jež budou dýchati zástupy příští.

NÁLADA

Šum žářem umdlený na větve tíhou nalah
a visel bez hnutí, co v teskných intervalech
les dýchal přitisklý a potu hořký příval

z rozprysklých zelení mu hrubou vůní splýval.
 Šla bledá únava pod stromy nehybnými,
 po bok mi usedla, v tvář dechla tušenými,
 stesk věčné otázky mi v zraky ponořila
 a řečí mrtvých slov s mou duší hovořila.
 Květ slunce přezrálý do bílých žárů zvaldal,
 v šer haluzí se třás a modrým listím padal
 v tich apatických němé vysílení, v mechu
 se rozdoutnal a lázni tajemného dechu
 mne mdlobou kolébal, jak pod vlnami
 krev z otevřených žil by tiše řinula mi.

PODOBNÁ NOCI...

Zas dávná bolest v záření zraků mých mrazivou mlhou se vsála
 a řeřavé vydechování barev mi srážela v bělavé kotouče chmur.
 Touha má, dušená, v třesení chorobném dotknout se bála
 myšlenek rozžhavených klaviatur.
 Šat soumraku duši mou oblékal, z doutnavých, palčivých paprsků
 snován,
 a ticho do nejhlubších, hrobových poloh sjíždělo klesáním škál.
 Den odcházel, zarmoucen, útrpným pokynem hodin pozdravován,
 jak od lože mrtvého ode mne v zádumčivou svou dál.
 Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, jenž Vzkříšení zpívá,
 nepodrobená času, vítězná nepřítelkyně snu,
 podobná noci, jež jediným pohledem do všech oken se dívá
 a všem pohledům otvírá jediné okno k věčnému dnu.
 Jen bolest mi dýchala hlubokým dechem, v němž utajen leží
 výkřik mé matky, jak v první mou hodinu chudou síní se táh,
 i poslední výkřik, příšerně jásavý, jenž v hlubinách duše mé střeží
 tohoto snění slzami vlhnoucí práh.

AŽ SEDNEŠ ZA MŮJ STŮL...

V těch krajích duše mé, kde neplá světlo denní,
 zas dávným šelestem se blíží doba žní
 mé zrní ztracené tam zavál vítr snění
 a v klasech mlékem zrá mu záře měsíční.

Vod věčných oddechem zas večer tíží prosát,
dech země závratný mi stoupá osením
v šum větrů zámořských, v klekání mrtvých osad
pád rosy hřbitovní mi zvoní umdlením.
Jdu, teskný, duší svou, kde setba noci zraje,
bezdětný hospodář po vzkvetlých mezích, sám,
a v hudbě tušení, jež siným světlem hraje,
na noci budoucí své lásky vzpomínám.
Až sedneš za můj stůl, čekaná, Nepozvaná,
se zraky tajemství, se slovy němými,
s bohatstvím neznámým, milostná, obávaná,
s dotknutím ledovým, s polibky věčnými,
v náš nápoj šumivý var času bude vřítí,
vír hlasů, barev tíž, sen plný snů a dní,
a chléb až rozlomíš z mé hořké setby žití,
žeň poznáš klasů mých, chuť záře měsíční.

VÍTĚZNÁ PÍSEŇ

Vysvětlí, duše má, extatickou slávu té písni němých, nejvyšších oktáv,
když bolest železným klíčem napjala struny tvé v poslední,
nejhlubší závit
dle základního tónu tajemného ladění, v němž vesmírem zvoní
hymna Nepoznaného! – –
Opojení nás vedlo v nejnižší rozlohy snění se svahů denního světla
a mlhy nám stoupaly vstříc ze zdrojů, jimiž omamovaly se věky
a karavany nesčíslných duší. Černé slunce smrti tam plálo
a házelo paprsky podmíněné jinými zákony chvění.
Na květy naší lásky a touhy se přísálo zsinanou žízni,
pilo z nich růžové dechnutí jiter, zardělých svatebním procitnutím;
ledovým ohněm je strávil, až barvy z nich kouřily špinavým dýmem
a v slzách tekla z nich vyhnaná vůně a rozkoš pozemských zraků.
Dráhy našeho letu, jenž vířil královstvími sluncí, v uzly zaklesla tíže,
sít' mystická, jak motýly chytající světy a lovící k Středu.
Uhaslé rytmy staletých pochodů táhly po výkřících, oněmlých věky!
Mrtvé vichřice vyvrácených uhelných lesů slova nám trhaly u rtů!
Bohatství nesčítaných pozemských zraků padala spálená
v hlubiny dalek,
jež v žití dělily duše a naplnily nám okamžiky příští tisíciletími.
Cítili jsme blízkost bratrského množství, objetí nesčíslných dechů,
polibky beze rtů, které jsme vraceli silnými polibky omdlívání.

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

Avšak hustá krev země nám polarizovala v zracích záření smrti
a radostná odpověď naše sípěla, nemá, výkřikem hrůzy,
onou hlubokou řečí, již život odpovídá Neznámému
(než přijde chvíle přijmouti nový pořádek věcí). – – Má duše!
Je teskná tvá vítězná píseň, transponovaná do oktáv pozemských tónů!
Šťasten, kdo jí neslyší zníti dříve, než zemlením nabude síly!
Však kdo ji uslyší jednou, zvoní mu příšerně
ze sladkého příznání lásky,
zvoní mu z tlukotu srdce k srdci přizehnutého.
Z šepotu rozestýlaného lože, z tepotu křídel zpívajícího jara,
ze chvění obracených listů v knize básníka milovaného
i z lepkaového šelestu malířského štětce na plátně,
kde září kouřící do tmy
umění maluje prchavé symboly Snění tahy fosforovými.

MÉ DĚDICTVÍ POLOŽILS...

Má slova nejlahodnější mi zemřela v bolestném mlčení,
mé pohledy nejvýmluvnější uhasly bez odpovědi:
když mrtvá slova mne probudí výčitkou ze snění,
mrtvé pohledy z bezesných nocí mi do duše hledí.
Úsměvy, jež v tvářích mi zkvetly, v cizích duších mi uvadly,
a které v cizích tvářích mi zvadly, v duši, mne rozkvetlé bolí.
Krůpěje, jež z naříznutých větví rozkoše na rty mi nepadly,
v snění na rtech mi roztály, jak zestydlé v krystaly solí.
Na cestách mých kroků ležely stíny z oblaků staletí,
na cestách mých zraků obrazy vzdušné, odražené z nekonečna;
na cestách mé touhy tmělo se mystických blankytů rozpětí,
na cestách mé duše teskno a dvojsmyslné mlčení věčna.
Mé dědictví položils v krajinu snění a tušení,
mé růže jsi vytrhal a přesadil do jejich zázračných sadů;
jejich vůně mne omdlívá v extasích modlitby a umění
a nádhera jejich barev hoří mi ze Západů.

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

Je květen stínů. Polední parna dávno už za sebou máme.
Sen opilý krví umdlel a čistšími tóny hraje.

Hořící trámový vězení našeho s praskotem ohně se láme,
a u cesty nezralé ovoce naše reflexem západu zraje.
Nežel, má duše, že dojdem až v noci k tvému rodnému městu
a zahrad jeho že neužijeme pak v soumracích po klekání:
naše vlastní uhaslé dni nám paprsky postelou cestu
a jásotem po léta vyslaných nadějí budeme uvítání.
Den září zatmívá dálky – noc temnem zapaluje výše.
Průlomem zřícených krovů se nad námi otvírá nebe. –
A v symfonii bratrských hlasů, jež vonným přívalem dýše
od světa k světu, jak písně lodí plujících vedle sebe,
v rozkoši puštěného světla, v dotycích neznámých slovu,
pod stíny, jež na pozemskou myšlenku vrhl jsi tajemstvími,
jak v úzkosti dechnutý signál, rdoušený stěnami kovu,
sen zemský k tvé slavnosti se rozleje vlnami jásavými.
Ó Věčný! Ať tušení naše jsou sladká těm, kteří v bolestech tonou.
Pějeme hymnu ze slov, jež značí smrt ve všech jazycích země.
Neboť nám, kteří věříme, je den tvůj dobou zrání, zahořkle vonnou,
praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

VÍNO SILNÝCH

Bratří, z ruky do ruky podávejme víno silných v své číši;
věky ho chránily na vinicích před mrazem jak dýmy ohňů
v čas noční.
Vinaři jeho byli Smutek a Samota.
Než se nadáme, uslyšíme, jak vedle nás rytmicky dýchá mystická píseň,
a na rtech ucítíme číš svoji teplou od jejích éterných retů.
Tajemný proud zavře se kruhem kol našeho stolu,
vymkne nás ze zákonů země, a život a smrt bude našemu snění
odpovídati.
Uslyšíme šumění neviditelných řek, jež protékají staletími,
uvidíme oblak Věčného, skloněný k vodám, svítiti z hlubin
jako slunce.
Opojení učiní duši naši světlou jak duši budoucích lidí,
a otrávení snem zemřeme před svou smrtí a po smrti budeme žítí.
Poslušni budeme čísti v tvé knize, ó Věčný, a k obrazům jejím
určíme slova.
V čarovném kruhu, velkém jak obzor, se zavřeme úzkostem noci.
Přívál tvůj uhasí stavení naše, hořící se čtyř stran plameny bolesti,
a kvasem tvým pokyne nám těsto nového chleba.

Lampy naše budou prameny oleje, jenž bude svítiti, nehnut,
 uprostřed větrů.
 Zahradami budou nám hroby, a smrt svou
 budeme se zpěvem kolébat.
 Hovořiti budeme mlčením, a políbením bude neviditelné potkání touhy.
 Odpovědi naší bude zazáření zraků při objetí myšlenek v dálce.
 V paprscích upřeného pohledu našeho stane se průhledným
 neprůhledné.
 Nepůjdeme mlhami slzí z krajiny snů do země žití, neb obé splyne,
 a slzy, jak rosa na osení věků, vypitá sluncem, zdvihnou se
 nad námi v purpurech ranních.
 Okna naše ukáží nám barvy umyté nebeskou bouří
 a jed ve štěvách květů shoří za uzdravujících vůní.
 Stíny složí se nám jak péra v křídlech, posetá hvězdami,
 smějící se dálkám.
 Sny, jež tisíciletí spaly, neznámy duším, vzbudíme pod přikrytím
 barev a tvarů,
 i vstanou z ledovců točen, z pralesů moří, z tajemných dílen hmoty
 a spustí se z neviditelných konstelací.
 Hleděti budeme řadou dní budoucích jak řadou skleněných dveří
 za sebou ležících síní:
 jimiž nám naproti přichází slunce, věnčené zelení zahrad.
 Jako nebesa vonného lože milenců zatmí se nad námi noci.
 Minulost ztratí se v dálce jak kouř továren města,
 z něhož jsme vyjeli dávno.
 Myšlenky naše budou míti širí prostorů, naplněných éterem,
 jímž dýchají světy. — —
 Unaveni světlem ruku podáme Přítelkyni, aby nás odvedla odsud,
 a smrt naše bude jak smrt očištěných lidí. Podobná chůzi
 z pokojů přesycených vůněmi do chrámu na neděli Květnou.
 Podobná vstoupení na loď za vlání praporů a v orchestrech hudeb.
 Podobná odchodu vojska do dobytých zemí,
 jemuž házejí kytice z oken.
 Podobná radostné odpovědi choru po slovech kněze,
 zamlžených tajemstvím.
 Podobná políbení, které potrvá déle než systémy světů,
 podobná výkřiku všech písní, skrytých ve všech minulých
 i budoucích duších a světech,
 a smíšení všech minulých i budoucích dní a nocí v jediný den, v němž nebude noci
 Bratří, z ruky do ruky podávejme víno silných v své číši:
 hvězdy, které naň pršely v květu, at nahází do našich zraků.
 Trest slabých bude, že zapomenou své jméno při procitnutí,
 a odměna silných, že v zářící tmě vzpomenou na ostrovy zajetí svého.